

TIỂU PHẬT
A.Ferdinand Herold
Lê Trung Hưng

---o0o---

Nguồn

<http://www.quangduc.com>

Chuyển sang ebook 27-8-2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

Link Audio Tại Website <http://www.phatphaponline.org>

Mục Lục

PHẦN MỞ ĐẦU

PHẦN MỘT

I

II

---o0o---

Ngài sinh ra, và ngài sẽ là người diệt trừ
sự ô nhiễm của tái sinh. Ngài sẽ khuất phục
mọi quyền lực tối cao, Ngài sẽ làm chủ
những cảm xúc của mình, thấu đáo mọi
chân lý và những sai lầm trong thế gian
sẽ phải tan biến trước ánh sáng trí huệ của ngài.

A.Ferdinand Herold
The life of Buddha

---o0o---

PHẦN MỞ ĐẦU

Trong giấc mơ của nhà sư, người đàn ông mỉm cười với thầy giống
hệt như cách ông ta đã cười trước khi chết. Trong khi mọi người đang tìm

nước mắt và sắp khóc than thì người đàn ông đang hấp hối khép mắt lại và thầm cười vì một vài câu chuyện gẫu riêng của ai đó, và thầy đã nghe lời thì thảo của ông ta như thể là một thông tin bí mật; đó là ông ta luôn luôn tìm thấy sự thú vị nơi cuộc sống, và thấy rằng bây giờ cũng không cần phải thay đổi gì; và ngay cả khi linh hồn của Lạt-ma Dorje bay lên, thì nụ cười đó vẫn còn lưu lại, và ngay khi thân xác trở nên cứng đờ; ngay cả khi thân thức của ông đi vào cảnh giới trung chuyển (bardo), ngay cả sau khi thi thể đã được hoá táng trên giàn thiêu, cái nhếch mép cười của cái sọ dường như vẫn nhái lại giống y hệt như trước đó.

Trong giấc mơ của mình, nhà sư thấy ông lão sống lại và vẫy tay ra hiệu cho thầy đi theo ông ta ngược lên một ngọn đồi. Ông già mặc chiếc quần màu xanh và áo khoác ngoài giống như loại T-shirt rất phổ biến ở phương Tây, một câu ngạn ngữ phương Tây cổ len lõi và tâm trí của nhà sư - một cái gì đó về Rome. Thầy chộp lấy nhưng nó đã biến mất, và thầy chú tâm để cho bước đi khỏi lảo đảo trong khi ông già nhanh nhẹn sải những bước chân đều đặn về phía đỉnh đồi.

Đó là đỉnh đồi ở vùng ngoại ô của những ngôi nhà vách gỗ nằm sau những hàng cây mọc rải rác, những bãi cỏ như được xén tỉa bởi một người thợ vườn lành nghề. Mùi gỗ thông và cây đỗ quyên thơm ngát. Ở đây thật yên lành, một nơi trật tự mà trẻ con sẽ được an toàn ngay cả trong một đất nước loạn lạc này.

Nhà sư bắt đầu vã mồ hôi như tắm và cảm thấy bắp chân mình duỗi ra và đau nhức, sau đó một cách nhân từ ông già dừng lại và chỉ về bên phải, qua hàng rào của một bãi đất chừng nửa mẫu tây đầy bụi rậm và dấu vết của máy móc di chuyển trên đất. Một miệng hố hình chữ nhật đã được đào sẵn và ý nghĩ đầu tiên của nhà sư về nó, ù rằng đây ắt hẳn là một trong những huyết mộ, và thầy bỗng nhiên thắc mắc về cái ý tưởng của người Tây Phương, họ chôn cất người chết trong những cái hộp, nhưng ông già lắc đầu với thầy như ông đã đọc được ý nghĩ đó, và nói với thầy bằng linh tính rằng đó là nền một ngôi nhà.

Xa xa phía bên kia hàng rào chạy dài trên khu đất nhà sư có thể nhìn thấy toàn cảnh của thành phố với những toà cao ốc bằng kính trông giống một hàm răng rỗng và toà tháp khảng khiu nhưng rất tân kỳ với hình đĩa ở trên đỉnh có đàn ông, đàn bà đang di chuyển bên trong - những hình thù nhỏ hẹp, người ta đang sống trên trời - và phía xa hơn nữa màu xanh lấp lánh của vịnh và những ngọn núi làm cho nhà sư chạnh lòng nhớ tới quê nhà.

Thầy quay người lại để hỏi ông già tại sao họ lại ở đây nhưng ông ta đã ra đi từ lúc nào, và nhà sư bắt đầu lo rằng khi thầy thức dậy thì có thể thầy sẽ không nhớ hay hiểu được ý nghĩa.

Nhà sư hấp háy đôi mắt vì tia sáng rạng đông. Bắp chân của ông vẫn còn tê cứng như thể vừa mới leo núi. Mồ hôi chậm chậm tuôn ra dọc theo bên ngoài cơ thể mấp mấp của ông và mọi chi tiết của giấc mộng kết hợp lại một lần nữa một cách rõ nồn nột, những hình ảnh trong mơ như khắc sâu vào tâm trí. Nằm trên chiếc giường hẹp trong một căn phòng nhỏ xuềnh xoàng, ông cảm thấy vinh dự vì đã được chọn làm sứ giả. Nhiệm vụ có lẽ sẽ không dễ dàng nhưng đó là cách của nhà sư Tây Tạng đề ra để thử thách những học trò sáng dạ hơn của ông, và ông đã không nghi ngờ gì về kết quả cuối cùng, rằng ông sẽ tìm thấy cái hồ đất ở đỉnh của ngọn đồi. Chẳng có gì để vội cả. Để lớn lên, đứa bé cũng cần có thời gian để trưởng thành trước khi đưa vào cuộc kiểm nghiệm.

---o0o---

PHẦN MỘT

I

Tấm kính ở nhà tắm đã bị mờ đi vì những tia nước bắn ra từ vòi sen và Dean Konrad phải mò mẫm cạo râu. Chính lúc anh vừa cạo xong thì tấm gương lại trở nên sáng như lúc đầu, anh đưa mắt liếc nhìn mình trong gương. Đôi mắt đã tỉnh anh trở lại nhưng miệng thì vẫn đắng nghét vì cuộc nhậu rượu whiskey đêm qua. Chồm người lấy chai thuốc tra vài giọt vào mắt, súc miệng và hấp háy đôi mắt với cái bóng trong gương. "Ba mươi lăm mà vẫn còn sống", anh làu bàu với chính mình. Đôi mắt giờ đã sạch trơn và anh nghe phảng phất mùi thuốc. Chà ngón tay cái lên hàm răng. Không có gì dính vào cả. Có một đêm Lisa đã mô tả anh trông giống như một người đàn ông hoàn hảo nhưng sau đó nàng lại thay đổi ý kiến khi anh càu nhàu với cô, đó là một lời khen tặng. Cô thường gọi anh là "đồ nhám nhúa". Bây giờ thì đã xong. Một vài ranh giới đã được vạch ra trong vài tháng qua. Anh bắt đầu nhìn lại tuổi của mình, đây là lần đầu tiên. Rượu và lo lắng là một sự kết hợp tồi tệ. Những gì anh cần là phải làm cho đầu óc khoáng đạt hơn.

Khi đã lau khô đầu tóc anh cố nhớ ai đã đưa ra ý tưởng về giới hạn rằng bạn không nên chết chìm vì buồn bã mà hãy tìm cách vượt qua nó. Và anh chẳng thể nhớ nổi. Những kẻ gốc gác nguếch không có lấy một tờ văn tự đem đi cầm cố để tự nó biến thành một loại tài sản mới.

Anh đã chuẩn bị mọi thứ để sẵn sàng ra sân bay sau một tách cà phê. Vào phòng ngủ thay đồ anh liếc nhìn đồng hồ. Năm giờ ba mươi, điều đó có nghĩa là anh có dư bốn giờ để ngủ, như vậy cũng là quá xa xỉ, nhưng chẳng có sự chọn lựa nào khác và chẳng có gì ghê gớm. Nhặt lấy túi xách và nhìn xuống Lisa - nàng đang ngủ say, thật dễ thương, mái tóc vàng óng và đôi má đầy đặn. Anh cúi xuống hôn vào cổ nàng. Cô chụp lấy ngón tay cái của anh và mở mắt toan chồm dậy nhưng anh đã vỗ về cô và khẽ nói rằng hãy còn quá sớm, và khi đã ra bên ngoài anh vẫn còn nghe cô chào tạm biệt với giọng ngái ngủ và dặn anh đừng quên gọi điện cho cô khi ở sân bay.

Anh đi dọc hành lang và vào phòng của Jesse. Một tia sáng trắng rọi lên người thằng bé. Nó nằm ngửa, tay đặt theo hông, ngủ say nhưng miệng vẫn mỉm cười một cách nghịch ngợm. Dean cũng mỉm cười. Người ta cho rằng trẻ con giống như những thiên thần khi chúng ngủ, tất cả đều ngây thơ và đáng yêu làm sao. Nhưng Jesse thì không. Nó trông giống như là đang tính chuyện phá phách một cái gì đó.

Trời bắt đầu sáng khi Dean bước ra ngoài và đây là lần đầu tiên kể từ mùa xuân anh có thể nghe rõ nhịp thở của mình. Tiến về chiếc xe trên ngọn đồi, anh nhìn thấy khung cảnh đáng giá bạc tỷ của thành phố, của vùng Vịnh và của những dãy núi. Bức tranh thật là lộng lẫy. Ít ra anh vẫn còn nhớ tới nó. Anh không thể trở nên chán nản hờ hững được. Giác quan của anh vẫn còn nhạy cảm.

Xa hơn...

Với Lisa thì hôm nay vẫn như mọi ngày, bắt đầu bằng việc bị Dean đánh thức trước khi anh lên máy bay, sự dò xét về bữa ăn sáng của Jesse, tất cả những thứ mà hầu Lisa không thể nhớ; và sau đó là đưa Jesse đến trường. Thằng bé đang học lớp Ba. Các lớp học thật huyền ảo. Mấy đứa lớn tuổi hơn thì nghịch ngợm. Lớp Toán năm thì lại có vẻ ủ rũ và thiếu sự hăng hái. Khi Lisa nhìn vào những khuôn mặt đờ đẫn ấy tự dưng nàng ước gì có thể phụ trách môn sử để cô có thể kể chuyện cho chúng nghe hơn là nhồi nhét vào đầu chúng con số Pi khô khan lạnh lùng. Nhưng dù sao cô cũng có

được phần thưởng : một bé gái tóc xoăn,một bé trai lên mười cực thông minh,cả hai đứa chắc chắn sẽ học lên cao.

Và Jesse.Khi Lisa chậm chậm lái xe rời khỏi con đường cao tốc,cô đã hỏi nó chọn hướng nào.Ngay bây giờ,Jesse tỏ ra có khả năng theo kịp các môn học nhưng không lộ ra một năng khiếu đặc biệt nào,nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian.Những gì nó đang có chỉ là sự kết hợp của tính hiếu kỳ và cơ hội.Cô đã qua một lớp học thánh ca, giống như thần chú vậy,tạ ơn chúa hay ai đó hoặc điều gì đã dành cho Dean và Jese,cùng một ngôi nhà xinh xắn gọn gàng,không có gì độc hại và ở khu vực gần như không có tội phạm.Ra khỏi xe,cô hít một hơi thật sâu không khí mùa thu mát lạnh đến buốt phổi và cô nhủ thầm rằng cô vẫn còn thời gian để dạy dỗ một đứa bé lên chín thích nghi với cuộc sống,trở thành một thiếu niên có giáo dục được học tập ở Seattle,Washington,cuối cùng là có lý tưởng chủ nghĩa tự do - khi đó Lisa chấp nhận mọi sự thiếu hụt.

Cô đi băng qua dọc theo hàng rào trường học và nhìn những đứa trẻ đang nô đùa với hy vọng nhìn thấy Jesse nhờ chiếc áo khoác hiệu Seahawk và mái tóc vàng hoe của nó.Lisa mãi dõi mắt tìm con nên cô không để ý là cô đang bị ai đó nhìn cho tới lúc một giọng nói vang lên bên cô khiến cô giật nảy người.

" Một ngày đẹp trời".

Cô quay lại nhìn một người đàn ông béo tròn,đầu hói trong tấm áo chùng màu hạt dẻ.Tay ông ta chấp lên trong ống tay áo rộng và ông đang mỉm cười với cô.Có lẽ ông ta sáu mươi tuổi,cô thầm nghĩ,và không một nếp nhăn nào giống như một đứa trẻ đã trưởng thành.Cô đồng ý với ông và đi lại phía bờ rào.

"Tôi là một nhà sư".

"Ồ,tốt thật",cô đã nghĩ vậy.

"Từ Tây Tạng đến"

Giọng nói khó nhận ra,không chuẩn,không chút gì êm tai,không có vẻ đùa cợt hay thành kiến.

"Tôi tên là Kenpo Tenjin"

Cô xoay người lại một lần nữa và nhìn xuống ông ta. Ông cúi đầu chào cô. Nụ cười mở lớn còn đôi mắt nhỏ biến mất vì híp lại.

"Tôi đang dạy học ở đây"

Cô làm ra vẻ ngu ngơ " Vậy à?"

Ông lại cúi chào. Cô thầm nảy ra một ý định nài ông ta về nhà, sắm cho ông ta một cái cần câu, xây cho ông ta một cái hồ và một ngôi nhà đầy các vật trang trí bằng thạch anh. Ông có vẻ như đang chờ đợi một phản ứng từ cô.

"Tôi cũng là giáo viên", cô nói.

Ông hỏi lại,

"Môn toán à?"

Tin đó làm ông ta hài lòng. "Vậy thì giống tôi", và "Tôi còn dạy cả thuật chiêm tinh. Hầu như là dạy môn ấy".

"Điều đó thật phi thường", cô yếu ớt đáp lại và đang chờ điều gì đó chắc chắn sẽ xảy ra. Dấu hiệu bắt đầu của cô là gì vậy? Nhưng nó đã không xảy ra.

"Người Tây Tạng có hệ thống chiêm tinh học tiến bộ lắm", ông nói.

Nhưng cô chẳng còn nghe ông nói gì cả. Cô đang chú ý vào Jesse và vẫy nó tới. Nhà sư lại gần cô và cô ngửi thấy mùi rất lạ, hơi giống mùi bơ pha lẫn mùi trầm hương. Cô nhìn ông một lần nữa. Bây giờ ông không giống như đứa bé nhưng có mùi sữa của em bé và mùi dầu tắm trẻ con - một em bé lập dị, và cô cười mà miệng tê cứng lại.

Nhà sư nhìn qua bên sân khi Jesse chạy về phía họ. Ông hỏi: " Liệu tôi có thể hỏi về ngày sinh của con trai bà không?"

Phản ứng đầu tiên của cô là gặng hỏi lại rằng điều đó có liên quan gì không? Nhưng mặt ông vẫn ngây ra và giọng nói đầy vẻ hiếu kỳ khiến Lisa buộc miệng thốt lên: " Ngày mừng một, tháng Ba".

"Lúc mấy giờ?"

"Vào sáng sớm,tôi nghĩ là lúc 6 giờ rưỡi".Như một phản ứng lạ thường.Oâng vỗ vỗ tay và nhảy cẫng lên như thể là trúng số độc đắc vậy.

"Tuyệt,tuyệt lắm",ông nói "6 giờ 30.Thật đặc biệt".

Cô muốn hỏi điều gì đặc biệt khi một đứa trẻ chào đời vào lúc rạng đông của một ngày tháng Ba nhưng Jesse đã đứng ở hàng rào và đang làm mặt xấu với cô;và cô chỉ nhớ mang máng là nhà sư đã trao cho cô tấm danh thiếp.Sau khi ông đi rồi,cô bỗng nhớ cô đọc ở đâu đó "Bạn chớ quay lưng lại với vương quyền".Nhưng Jesse bắt đầu tò mò hỏi cô cái gì đó và làm cô quên hẳn tất cả về Kenpo Tenjin.

Ông nhìn theo họ - một phụ nữ cao ráo,mảnh mai xinh đẹp trong bộ váy áo hợp thời trang,một chú bé đi bên cạnh mẹ và họ ôm chầm lấy nhau ở cổng trường,Kenpo Tenjin cảm thấy một niềm hạnh phúc lớn lao dâng trào.Cuộc thử nghiệm của ông bước đầu đã thành công.Bây giờ điều ông cần làm là tìm một cái bưu điện và một máy tính để có thể gửi tin vui về quê nhà.

---o0o---

//

Vào buổi sáng của tháng Chín,bức điện đã đến được nơi nó cần đến khi chú tiểu Chompa đang ngồi mơ mộng.Cậu ngồi bên cửa sổ sát mái hiên của tu viện cổ kính và liếc nhìn về hướng bắc phía những dãy núi cao nơi mà hầu như không có ranh giới giữa Bhutan và Tây Tạng.

Cậu đang nghĩ tới bố mẹ mình và hai chặng đường cam go mà sau năm năm cậu mới vượt qua để mang tro hài cốt của họ đựng trong một cái bình bằng đồng dầu kín dưới tấm y của cậu.Cha mẹ cậu đều chết trong cùng một tuần lễ và cậu phải thực hiện lời hứa đem tro đó về rải tại quê nhà nơi họ đã sống hai mươi năm trước khi cậu chào đời.Dù muốn Chompa thực hiện ý nguyện cuối cùng của mình,họ vẫn ngại rằng cậu có thể bị bắt vì tội vượt biên trái phép nhưng Chompa đã an toàn trong hai lượt đi và về.Ngay cả đám lính biên phòng người Hoa tuần tra chặc chẽ trên dãy núi tuyết Hy-mã-lạp sơn cũng không phát hiện được cậu.

Trong trí nhớ của Chompa, đất nước Tây Tạng của cậu cũng hao hao giống như xứ Bhutan và cậu mong mỗi một ngày nào đó trở lại đất mẹ để nhìn thấy thủ đô Lhasa.

"Nghe đây..."

Tiếng của vị sư già cất lên cắt đứt sự mơ mộng của Chompa, cậu quay lại.

Oâng già đang nói những điều không liên quan gì đến dòng suy tư của cậu. Oâng đang ngồi trên cái ghế gỗ tượng Phật bằng đá lớn bằng người thật. Đây không phải là lần đầu tiên - Chompa nghĩ "Họ giống nhau làm sao!", cùng khổ người, cùng chiều cao, cổ và vai nở nang, cùng có vẻ mặt nhân từ. Nếu như đôi mắt của tượng Phật cũng long lanh thì có thể họ là anh em của nhau.

Hai mươi sãi nhỏ ngồi xếp thành nửa vòng tròn phía trước vị đại sư, không cần phải nói chú ý. Đại sư Norbu nổi tiếng là người kể chuyện rất hay. Giọng của ông ấm, tia nhìn như thôi miên, và Chompa đảo mắt nhìn tất cả bọn họ xúng xính trong những tấm áo choàng màu nâu, tóc để lỏm chỏm.

Vị sư già bắt đầu câu chuyện của ông với giọng thì thầm khiến chúng phải tập trung lắng nghe.

"Đó là một ngày xa xưa trước khi nơi này được xây dựng, và ở đó", ông chỉ tay về phía cửa sổ, "một đám đông dân làng đứng trước một bệ thờ bằng đá'.

Chompa đã nghe câu chuyện này nhiều lần rồi. Đó là chuyện một con dê bị đem tế thần để cầu mong một mùa bội thu, khi con dao vừa mới được rút ra, con dê đã cười vào mặt vị chủ tế và bảo rằng nó hài lòng vì được chết một lần nữa.

Vị sư già kể chuyện bằng cách giả giọng của vị chủ tế và nhại lại y hệt tiếng kêu be be của con dê.

"Sau khi chết đi bốn trăm chín mươi chín lần", con dê nói "lại làm kiếp dê, tôi sẽ tái sinh làm người".

Một trong những đứa vỗ tay một cách hào hứng. Chompa ra hiệu cho cậu ta giữ im lặng, khuôn mặt của cậu bỗng trở nên đỏ au như màu áo. Ông lại tiếp " Con dê nói "Tôi đang nghĩ về ông, đó ông chủ tế tội nghiệp ạ. Năm

trăm năm trước đây tôi cũng là một chủ tế, và giống ông, tôi đã tế những con dê cho các vị thần. Khi đó, vị chủ tế hoảng sợ ngã phịch xuống đất lạy lục van xin, "Tha cho tôi, tôi van chú đấy. Từ giờ trở đi tôi hứa sẽ chăm sóc và bảo vệ cho mọi con dê trên đất này."

Đứa nhỏ nhất há mồm, Chompa liếc nó và bảo ngay, "Ngậm lại đi kéo ruồi bay vào". Nó lập tức làm theo. Vị lão sư tiếp tục kể làm thế nào mà con dê biết được những kiếp quá khứ của nó. Từ đỉnh cao của một đỉnh núi, con dê bị sét đánh rơi xuống vực. "Đầu nó xoay tròn trong không khí", ông nói "và đáp xuống trước gôi vị chủ tế. Nó đang mỉm cười."

Căn phòng trở nên im lặng như tờ. "Bây giờ", ông tiếp "Câu chuyện xưa này muốn nhắn nhủ ta điều gì?"

Họ đồng thanh xướng lên, "Không có cuộc sống nếu không có sự hy sinh".

Norbu đưa ngón trỏ của bàn tay phải lên, "Nó đã làm việc ác ..."

"Gieo gió thì gặt bão", họ đáp.

Norbu gật đầu mỉm cười ra dáng hài lòng với câu trả lời của bọn nhóc.

Chú tiểu nhỏ nhất vẫn tỏ ra suy tư, cậu đưa bàn tay nhỏ nhắn lên, và Norbu gật đầu với cậu.

"Dạ, chuyện gì đã xảy ra với con dê ạ?"

"À, con dê. Con dê đã được tái sinh làm người nhiều lần, cho đến một ngày thay vì tái sinh làm một con người bình thường nó lại tái sinh làm một con người rất khác. "Nói đến đây ông ngập ngừng xúc động, rồi đột nhiên chỉ "Nó trở thành Chompa"

Chompa nhận ám hiệu từ ông, cậu nhảy cồm lên chạy quanh phòng kêu be be và lắc lắc cái đầu giống hệt như một con dê. Bọn trẻ hò reo vỗ tay tán phục. Hai người cười rạng rỡ nhìn chúng. Tiếng reo hò im bặt khi cánh cửa mở toang và một ông lão bước vào trên tay có một lá thư. Ông cúi chào đại sư Norbu và trao nó tận tay ông.

Norbu có vẻ bối rối. Đây là lần đầu tiên một bức điện tín được gửi đến tu viện này. Thế giới ở bên ngoài đã không còn cách biệt. Ông đeo kính lên, đọc đi đọc lại bức điện và rạng rỡ nhìn Chompa.

"Ta đã chờ đợi tám năm trời để nhận nó", ông lẩm bẩm và hỏi Chompa cùng lũ trẻ chuyện gì đang xảy ra bên ngoài khi tiếng chuông ngân vang, trông vội vã như gà mắc tóc. "Ta thấy các con có vẻ đói rồi đấy. Có thực mới vực được đạo, tốt nhất là các con đi ăn đi." Không cần phải nói thêm chỉ trong vài giây trong phòng chỉ còn lại hai người.

"Đó có phải là của sư Dorje không ạ?", Chompa hỏi.

Norbu gật đầu.

"Họ đã tìm thấy thầy ấy rồi".

"Có lẽ"

Thông tin ngắn ngủi đó cũng đủ cho Chompa rồi. Đối với cậu, "có lẽ" đồng nghĩa với có thể được đi ra thế giới bên ngoài. Nếu "có lẽ" trở thành có thể thì vị sư già kia sẽ bắt đầu một cuộc tìm kiếm. Và Chompa sẽ rời vùng núi non này đi xuống phía dưới kia, lên máy bay vượt qua các đại dương. Ý tưởng đó làm cậu thấy choáng váng.

Vị sư già đã trải qua một đêm tồi tệ, cơn ác mộng làm ông toát mồ hôi lạnh.

Khuôn mặt Ma Vương, vua của cõi U-Minh cười nhạo báng ông trong giấc ngủ, ông thật sự sợ hãi nhưng khi tỉnh giấc ông không còn lo sợ cái chết kề cận nữa vì cuộc sống vốn là sinh ra và chết đi. Nhưng trong giấc ngủ Ma Vương đã đến và đánh bật chiếc áo giáp bảo vệ "vô úy" của ông, khủng bố ông và làm ông hoảng sợ như thể ông không có một chút tín tâm nào.

Ông từ từ tỉnh dậy, bật người ra khỏi giường. Lưng đau buốt nhưng ông cứ phớt lờ đi. Có hai chiếc đèn trên chiếc bệ thờ gần bên cửa sổ và ông thấp sáng chúng lên. Một màu vàng nhờ nhờ toả khắp phòng. Nó bé như một cái tổ; giường, bệ thờ bề bộn những chén, bát và bức hình một ông già đang liếc nhìn vào máy ảnh với tai trái dỏng lên.

Sư Norbu ngồi trước bệ thờ, đầu hơi cúi khi ông đi vào cõi thiền. Chỉ vài giây sau ông đã quên bằng cả thời gian. Một giờ đã trôi qua. Rồi tiếp đó. Trời bắt đầu rạng sáng. Có tiếng gà gáy. Vị sư già mở to mắt và thấy đau ở chân, bước lui lại đằng sau, úp mặt lạy xuống đất trước bệ thờ, chạm trán xuống sàn ba lần và lầm rầm đọc câu thần chú. Mồ hôi túa ra thành từng dòng trên trán, mi mắt và môi. Hơi thở của ông trở nên gấp gáp. Ông đứng dậy mở cửa sổ. Hùng đông trên đỉnh Hy-mã-lạp-son. Ông nhìn không biết chán.

Nhặt khung hình lên, nhà sư lật tấm ảnh ra khỏi nó, chạm nhẹ vào trán và đặt nó vào trong rương, bắt đầu xếp những chiếc áo chùng nâu, áo lạnh, một cuốn kinh. Đoạn ông trở lại ngồi ở chiếc giường con và hít vào một hơi thật sâu. Hơi thở chẳng khoẻ khoắn gì, gấp gáp như tiếng gõ cửa. Ông với tay lấy chiếc hộp nhỏ trên bệ thờ, mở nó ra, khẽ nhón tay lấy một viên thuốc màu đen đặt vào dưới lưỡi. Nó có thể kéo dài cuộc sống này ít nhất là cho đến khi công việc của ông hoàn thành. Có thể sư sẽ không cúi xin đức Phật ban cho một ân huệ, nhưng ông hy vọng rằng điều ước muốn của ông đức Thế Tôn nghe thấy; đó là được gặp lại nhà sư Dorje một lần nữa trước khi ông nhắm mắt lìa đời.

Một giờ sau ông bước ra ngoài, chậm chậm bước xuống bậc thang đi về phía sân. Sau ông, hai chú tiểu khệ nệ mang chiếc rương lớn bên trên có hai cái va-li nhỏ. Chompa bước theo sau, cố làm ra vẻ trang nghiêm vì không muốn lộ vẻ thích thú của mình.

Họ băng qua sân đi dọc theo một cái cổng có mái che. Cuối cổng hai nhà sư đứng tuổi đứng trên một mạn-đà-la trải rộng trên bộ ván. Đó là một vòng tròn, đường kính sáu feet và họ đang thiết kế một biểu đồ rối ren phức tạp.

---o0o---

Hết